

Móti jólum á Føroya læraraskúla 1964 og eingilin Gabriel

Glámlýsið festi røtur í trækrúnurnar uppi í Viðalundini. Tann stóri minnisvarðin yvir teir sjólættnu, bar alt hetta glámlýsi á sínum herðum. Um Kirkjubøreynið fóru rípur av ljósi, køldum frostljósi, hond í hond yvir teir dökku klettarnar ovast uppi í Reyninum. Soleiðis hugleiðir Frits Johannesen úr Fuglafirði um jóltíðir 1964...

Frits Johannesen

Tað var bitandi kalt og turrafrost. Skyggisurin spákaði sær í smáum hyljum, á steinum og tjørnum víða um, men eisini niðri í Havnini vóru hyljar - eygnadropar, sum løgu niðri í tí svarta bikhavinum. Tær pinkulitlu ísrendurnar fingi ikki frið fyrri bilunum hjá Júst Sivertsen. Tær fóru upp í múrtsl og løgu nú og smáskeldaðu inn á hesar oyðandi roykdrekarnar, sum fóru um tað kolakrunksvarta bikhavið morgun og

kvöld. Um náttina var øðrvisi. Tá fingi hyljarnir frið. Nú var lítill og eingin ferðsla og fóru hesi smáu eygu upp at floyta sær í tí køldu luftini og tí hjarta mánalýsinum.

Móti jólum gjørdust hesi Havnareygu so orðarík, at tutlið frá teimum sjarrandi ísblómunum, bóru jólaløg við sær úr aðrari verð. Ikki so sjaldan legðist murrakvi um náttuna av Tinghúsvægnum, Oman á Vaglið, eftir Frantsabrekkuni, út eftir Sverrisgøtu, Dr. Jacobsens gøtu og niðan Dalavegin. Jólíni vóru við at menna seg

í hesum smáu asfaltseygum, men mannaeygað helt lítið um hesar vágpírrur. Tey illneittust inn á Havnar kommunu, at hon ikki jodaði upp undir jól, so asfaltið var heilt sum ein troygjubulur. Nei, her var einki at gera. Viku fyrri jól vóru fólk í jólahýri og í sýnisluggunum fór smátt um smátt okkurt skreyttakent at hanga, ikki vóru stundir at hugsa um tey smáu heljareyguni, ið starðu upp í teir liføgru sýnisluggarnar.

Vit, sum gingu á Lærarskúlanum, stóðu á trappu-

steininum og royktu í frikorterunum saman við Bjarna Niclasen, Sofus Joensen og Petur Martin Rasmussen. Hesir áttu bikhavið á Vaglinum og høvdu býtt tað upp sína millum. Teir stóðu allir við hvør síni pípu og lótu roykin frá hesum pípuhúsa staðfesta makt sína og hevdaðu megi sína at lata roykin fara sveimandi yvir tjørnubíði. Hann var so javnt tættur henda morgun 19. des. 1964. Hann fór sum pollamjörki í Djúpunum - hálsefndi oklarnar á fólk í fóru um plinkar og mið á asfaltshavinum framman fyrri Lærarskúlanum.

Roykurin var góður. Tú fekst brell av hesum sáttaroyki, at onkran dagin legði tú til brots við pípunum og hevdaði megi tína við hes-

um munnbara roykklova sjálvur. Ja, kanska, men ikki allir av okkum fóru at ganga sum indianara høvdingar um breytir og gøtur og hevda tað ósjónliga magni, sum lærarar mangan høvdu. Bjarni, Sofus og Petur Martin glaðaðu henda morgun. Hvønn teir glaðaðu til, vistu vit ikki, men kynstrið í pípuhentan teirra, var so innlivað, at tað kundi gera tað sama, hvønn munnvika teir brúktu, men guvuroykurin úr hesari lítlu grúgvu boðaði um vit og skil, men eisini var hetta eitt ósjónligt tekin um makt og megi.

Tað kundi eisini bara vera ein hugni, ein góð løta, sum teir untu sær saman við óskyldugum bygðadreingum, ella hevði Nygaard brumma um, at tað var ó-

semiligt, óhøskandi at roykja pípu inni undir bitunum á læraraskúlanum? Um so var, eru teir farnir stillisliga útum, og latið Nygaard brumma sítt brummi í sínum lag innanveggja.

Teir stóðu sum standmyndir í hesum glámlýsinum, sum var henda morgun. Ikki stórir menn, men tættvaksir og samankiptir. Ikki sóu teir út sum standmyndin uppi í Viðalundini, men teir royndu eisini við sínum herðum at bera glámlýsinum uppi og menna løtuna við tí angandi pípuroykinum. Hetta høvdu teir fram um standmyndina í Viðalundini, at teir royktu pípu og vóru føroyingar.

Henda morgun í desembermánaða 1964 var roykurin í pípunum hjá Bjarna,